

елітою, яка і покликана втілювати в життя інтереси та бажання суспільства, що є предметом правової політики держави.

Проблема правової свідомості і правової культури ще тривалий час буде актуальною, а необхідність її дослідження безпосередньо випливає із конституційного проголошення України правовою державою. Це обумовлює потребу в неухильному зростанні і досягненні високого рівня правової культури кожного громадянина, кожної посадової особи, кожного державного службовця і, особливо, професійних юристів, на яких припадає головна робота у законотворчості і застосуванні права. Лише тоді рівень правової культури населення досягне найвищого щабля розвитку, лише тоді кожен громадянин держави відчує власну приналежність до правового життя країни, буде активним учасником правового процесу і матиме змогу самостійно аналізувати чинне законодавство, відзначаючи чи його здобутки і недоліки.

Наразі перед Українською державою та суспільством у цілому постала об'єктивна і одночасно нагальна потреба широкого розповсюдження (в тому числі й засобами юридичної освіти та правового виховання) новітньої правової ідеології, в основі якої лежать ідеї незаперечної поваги до права, правового характеру державних законів, верховенства права, знання і адекватне розуміння ролі права в регулюванні суспільних відносин. Це дозволить активно боротися з правовим нігілізмом, який наразі дається взнаки на всіх без виключення рівнях, сприятиме прискоренню процесів побудови демократичної, правової держави, а також розвитку в Україні громадянського суспільства.

Література:

1. Шерстюк С.В. Правовий нігілізм як антипод правової культури // Вісник Національного університету «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого». Серія: Філософія, філософія права, політологія, соціологія. Харків, НУ «НЮА», 2013. 17(3). С. 267-270.
2. Кравчук М. В. Теорія держави і права. Проблеми теорії держави і права: Навчальний посібник. 3-тє вид., змін. й доп. Тернопіль: Карт-бланш, 2002. 247с.
3. Філософія права / за ред. М. В. Костицького, Б. Ф. Чміля. К.: Юрінком Інтер, 2000. 334 с.

**РІВНІСТЬ ТРУДОВИХ ПРАВ ГРОМАДЯН УКРАЇНИ,
НЕДОПУЩЕННЯ ДИСКРИМІНАЦІЇ У СФЕРІ ПРАЦІ:
ПРАВОВІ ВИКЛИКИ СУЧАСНОСТІ**

Новіченко Наталя Вікторівна, аспірант
2 р.н. спеціальність 081 Право,
Харківський національний педагогічний
університет імені Г.С. Сковороди

Ст.2-1 Кодексу законів про працю України містить норму, якою «забороняється будь-яка дискримінація у сфері праці, зокрема порушення принципу рівності прав і можливостей, пряме або непряме обмеження прав працівників залежно від раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного, соціального та іноземного походження, віку, стану здоров'я, інвалідності, гендерної ідентичності, сексуальної орієнтації, підозри чи наявності захворювання на ВІА/СНІД, сімейного та майнового стану, сімейних обов'язків, місця проживання, членства у професійній спілці чи іншому громадському об'єднанні, участі у страйку, звернення або наміру звернення до суду чи інших органів за захистом своїх прав або надання підтримки іншим працівникам у захисті їхніх прав, повідомлення про можливі факти корупційних або пов'язаних з корупцією правопорушень, інших порушень Закону України "Про запобігання корупції", а також сприяння особі у здійсненні такого повідомлення, за мовними або іншими ознаками, не пов'язаними з характером роботи або умовами її виконання». Таким чином, українське трудове законодавство визначило рівність трудових прав працівників через заборону дискримінації та, власне, дефініцію останньої.

Як бачимо, законодавець не визначив вичерпного переліку ознак, за якими можна констатувати наявність порушення трудових прав, що полягає у порушенні рівності прав та можливостей, і пішов шляхом виокремлення найбільш значущих чи-то найбільш явних ознак, які впливають на зміщення рівності трудових прав та призводять до порушення останньої.

Дані ознаки обрані не випадково, адже жодна з перелічених не впливає на якісне виконання трудової функції, на хист до професії, на наявність вмінь та навичок та їх вдосконалення, не характеризує людину як працівника. Тому, цілком справедливо, що всі вони мають бути «винесені за дужки» при визначенні обсягу трудових прав, отриманні можливостей у професійному розвитку тощо. Вони характеризують інші аспекти людської діяльності, які не мають відношення до статусу людини як працівника, а відповідно і до змістовного наповнення реалізації права на працю та відповідних похідних трудових прав. Деякі з них належать до особистісних характеристик, які в демократичних країнах визнаються вільними проявами особистості, а тому для розвитку правової держави є вкрай необхідним забезпечити можливості такого прояву та убезпечити людину від посягання на ці прояви, які не впливають жодним чином ні на що, крім власного життя людини, характеризуючи її вибір, і не допустити випадків, коли б ці незначущі для трудової діяльності ознаки вплинули б на правові можливості працівника.

Таким чином – через заборону врахування зазначених у ст.2-1 КЗпП України та їм подібних ознак сучасні правові держави забезпечують вільний прояв людської особистості та убезпечують охорону трудових прав працівника.

Список використаних джерел

1. Кодекс законів про працю України: Закон УРСР № 322-VIII від 10.12.1971 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/322-08#Text>.

ПОНЯТТЯ «ЗЛОЧИННИЙ ВПЛИВ» ВІДПОВІДНО ДО СТ. 255 КРИМІНАЛЬНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ

Павленко В. С., аспірант Харківського національного педагогічного університету імені Г.С. Сковороди

Науковий керівник: Павленко Т. А. - доцент кафедри державно-правових дисциплін, кримінального права та процесу Харківського національного педагогічного університету імені Г.С. Сковороди, кандидат юридичних наук, доцент

Законом України «Про внесення змін до Кримінального кодексу України (далі – КК України) щодо відповідальності за злочини, вчинені злочинною спільнотою» до Кримінального кодексу України було введено ключове поняття «злочинний вплив». Саме від правильного розуміння якого залежить можливість кримінально-правової кваліфікації діянь особи за відповідними статтями та розуміння ознак нових складів кримінальних правопорушень. Згідно Примітки 1 ст. 255 КК України під злочинним впливом розуміються будь-які дії особи, яка завдяки авторитету, іншим особистим якостям чи можливостям сприяє, спонукає, координує або здійснює інший вплив на злочинну діяльність, організовує або безпосередньо здійснює розподіл коштів, майна чи інших активів (доходів від них), спрямованих на забезпечення такої діяльності [1].

Вчені в більшості зосереджують свою увагу на тому, що наведене поняття має серйозні недоліки, а тому є практично не застосовним. Зокрема, у зазначеному визначенні під злочинним впливом розуміються лише певні дії, тобто активна поведінка особи. Так, А. А. Вознюк зауважує, що під злочинним впливом очевидно слід розуміти будь-які дії певного суб'єкта, за умови застосування правила буквального та граматичного тлумачення